

Kiss Judit Ágnes

Tükörmonológ

Állt a tükör előtt, nézte magát, ahogy mostanában alig volt rá ideje, és azon tépelődött, hogy jutottak idáig. Korábban is voltak köztük viták, sőt veszekedések, de nem tudta elképzelni, hogy Gabó valaha is képes lesz megütni. A bal arcán még mindig vöröslött a folt, kirajzolódtak egyenként az ujjnyomok, a gyűrűsujjé a gyűrű miatt különösen fájdalmasan. Ha eddig nem látta, nem érezte volna, hogy a házassága romokban. Nagyjából azóta, amióta Kincső megszületett. Pedig Gabó nagyon akarta, nagyon várta, és eleinte megtett mindent érte. Csak a munka. Illetve a pénz. Akinek jól fizető állása van, az nem teheti meg, hogy otthon marad. Közgazdaságilag értelmetlen, hajtogatta Gabó, és ment vissza a vérszívó multihoz. Ő meg otthon maradt, a bölcsi szóba sem jöhetett, nem Gabó tiltotta, mindketten ellenezték, hogy vadidegenek etessék-pelenkázzák az alig egyéves kislányt, ők vigasztalják, ha sír, mint ha árva gyerek volna, akinek se apja, se anyja. Hát ő maradt gyeseen, a művésztanári fizetése kevesebb volt, mint a magánbölcsőde, amit fizetniük kellett volna, ha ő nincs otthon. És ez közgazdaságilag megint csak értelmetlen lett volna. Néha hiányzott, a hiányoztak a gyerekek, aztán már csak az, hogy emberi szót lehessen váltani felnőttekkel, a kollégákkal, ha csak a negyedórás szünetben is.

Gabó dolgozott. Eleinte csak nyolc órában, és rohant haza, hogy vacsorát adjon Kincsőnek, megfürdesse, ő mondhatta az esti mesét. Aztán beszívta a cég, jöttek a projekthatéridők és a túlórák, és Gabó nemegyszer csak tíz-tizenkét óra távollét után esett haza, és már egyáltalán nem volt kedve játszani a gyerekekkel, de megetetni és megfürdetni sem. Ő maga akart csak vacsorázni és fürdeni, és akkor kezdett morogni is, hogy miért nincs vacsora, nem igaz, hogy ha valaki egész nap otthon van egy gyerekkel, és nem csinál semmit, akkor arra képtelen, hogy valamit összeüssön zabálni az élete párjának állítólag, aki kidolgozza a belét.

Ő eleinte még visszaszólt, hogy képzelje el Gabó, a gyerekekkel való együttlét is munka, és napjában háromszor kell porszívózni-felmosni, és próbáljon meg ő rendet tartani úgy, hogy egy kisgyerek játszik és pakol mellette egész nap, neki még enni se volt ideje, mert az ő élete egy permanens míting, csak egy totyogóval, aki legalább annyira tud ordítani, mint Gabó főnöke. De Gabó nem volt a humoránál, és egyszer odavágta, hogy kussoljon be, és ne mondjon semmit se a főnökére, se a kollégáira, mert onnan jön a pénzük. Egyszer odavágta? Onnantól minden héten többször is. Addigra a gyerek is már csak hétvége láta, amikor a tévé előtt hevert, akkor is lerázta magáról. Lerázta mindkettőjüket. A szerelmi életük havi egy alkalomra korlátozódott, nem mintha nagyon hiányzott volna, először is már rég nem szerelmi élet volt, csak házas, másrészt kinek van kedve hancúrozni egész napos gürizés után – és Kincső még mindig nem alussza át az éjszakát, pedig elmúlt másfél éves. Azért persze az is felmerült benne, hogy Gabóra szemet vetett valamelyik kollégája, azért nem ébred fel benne se a vágy iránta. Meg hát mitől lenne vonzó a mackónadrágban, amit egész nap hord a játszótérezéshez meg a takarításhoz. Persze hiába. Mármint a takarítás. Mert Gabó azért is elkezdett neki beszólogatni, hogy rendetlenség van, meg kosz. Akkor még annyit mondott, hogy abból a multis fizetésből fogadjanak egy takarítónőt, ő már nem bír többet. De Gabó nemcsak visszavágott, hanem üvöltöni kezdett, hogy egész nap nem csinál semmit, csak játszol a gyerekekkel, nem is való

más neked, mert képtelen vagy felnőni, és felnőtt munkát végezni! Elakadt a szava, mert ebben nemcsak a takarítás hiánya volt benne, hanem a hivatásának a lekicsinylése, a tanítása és az alkotása. Megkeseredett a szájában a nyál. Gabó eleinte mennyire odavolt azért, hogy ő tanár, hogy művész, hogy nem olyan, mint a többi, hogy a valódi értékeket képviseli ebben a veszendő világban! Akkor érezte azt először, hogy el akar válni. De hova, mire? A gyesre vagy a tanári fizetésére? És válni, hogy aztán kéthetente láthassa a gyereket, akivel lassan húsz hónapja éjjel-nappal együtt vannak? Mert az nem kérdés, hogy Gabó kisajátítaná még akkor is, ha bébiszittereket kellene fizetnie, hogy munkaidőben legyen valaki a kislánnyal. Annak volna értelme közgazdaságilag! Gabónál van a pénz, amiből ő a háztartási költségekre kap csak egy meghatározott összeget minden hónapban, mégis miből fizetne ügyvédet? Róla két hét alatt bebizonyítják, hogy alkalmatlan szülőnek, zugivó, drogos – bármit, és akkor még annak a két napnak is örülhet. Nem bírná Kincső nélkül. A házassága minél inkább roncs, annál fontosabb a kislánya, az élete értelme, okos és gyönyörű és kedves, minden nap új szót tanul, Gabó csak rácsodálkozik néha, ő meg tudja, melyiket mikor, miért, kinek mondta ki először.

Eleinte azt hitte, ha volna egy-egy aktív nagymama, ha kettesben elmehetnének ide-oda, mint régen, helyrejönne a kapcsolatuk, aztán ráébredt, hogy nincs benne már vágy kettesben lenni. Ha szépnek, vonzónak látja néha Gabót, ha néha kedves hozzá, csak azért van, hogy másnap még jobban fájjon valami bántó szó. Vagy egy pofon. Ami ha egyszer elcsattant, lesz második és harmadik is. És nem is annyira fizikailag fáj, pedig a jegygyűrű nyomán lilás véraláfutás maradt, hanem a megalázás, hogy vele ezt is meg lehet tenni.

Csak egy szokásos esti szóváltás volt, Kincső már aludt, megint a kosz és a rendetlenség, és a hogy nézel ki a leharcolt gatyában, a kaja most nem, mert céges vacsoráról jött, majdnem éjfél volt már. És akkor ő visszavágott, pedig már hónapok óta csak hallgat, hogy a kollégáknak nem tűnik-e fel, hogy Gabónak van családja meg gyereke, ha máshonnan nem látszik, hát az alakján.

Lehet, hogy ezt tényleg nem kellett volna. Egy nő nagyon érzékeny, ha a testéről szó esik, és Gabó tényleg nem adta le még a szülés előtt felszedett súlyt. Talán ha szoptatott volna, azt mondják, attól fogynak a nők.

Nézte magát a tükörben. Holnaptól csendben marad. Nem akarja, hogy Gabó kidobja. Nem azért, mert drága volna az albérlet, hanem Kincső miatt. Amíg hároméves lesz a kislány, addig marad, foggal-körömmel kapaszkodik, eltűr mindent, de nem megy sehová. Majd aztán. Amikor Kincső már nagyobb lesz. Hogy már legyenek emlékei róla, hogy van apja.